

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 81/2025-98

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon vazby [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, ervenova 15, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní sp. zn. 105T/50/2023 a jeho uzneseníu sp. zn. 105T/50/2023 zo 14. novembra 2024 a postupu Krajského súdu v Trnave v konaní sp. zn. 5Tos/248/2024 a jeho uzneseníu sp. zn. 5Tos/248/2024 z 5. decembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 Listiny základných práv a slobod (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 3 a čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobod (ďalej len „dohovor“) a čl. 9 ods. 1, 3 a 4 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“) a práva podľa čl. 3 ods. 1 v spojení s čl. 19 Dohovoru OSN o právach dieťaťa uznesením krajského súdu, ako aj konaním a postupom, ktoré predchádzali jeho vydaniu, v spojení s uznesením okresného súdu, ako aj konaním a postupom, ktoré predchádzali jeho vydaniu. Sťažovateľ navrhuje uznesenie krajského súdu zrušiť a vrátiť vec krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie s tým, že krajskému súdu bude prikázané prepustiť ho z vazby na slobodu a bude mu priznané finančné zadosťučinenie v celkovej sume 10 000 eur a náhrada trov konania.

2. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 81/2025-42 z 12. februára 2025 prijal na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, práva na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny, práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru a čl. 9 ods. 1, 3 a 4 paktu uznesením okresného súdu sp. zn. 105T/50/2023 zo 14. novembra 2024, ako aj konaním a postupom, ktoré predchádzali jeho vydaniu, a uznesením krajského súdu sp. zn. 5Tos/248/2024 z 5. decembra 2024, ako aj konaním a postupom, ktoré predchádzali jeho vydaniu. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

II.

Skutkové východiská

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol od 1. júna 2023 vazobne [z dovodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] trestne stíhaný a následne od 27. novembra 2023 obžalovaný pre prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona v súbehu so zločinom podvodu podľa § 221 ods. 1 a 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona a s prečinom neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 a 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) a f) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, pre prečin úverového podvodu podľa § 222 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) a f) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. d) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) a f) Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e) a f) Trestného zákona.

4. Sťažovateľ požiadal okresný súd o prepustenie z vazby na slobodu žiadosťou z 3. októbra 2024, o ktorej okresný súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť sťažovateľa o prepustenie z vazby na slobodu zamietol, podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku záruku doveryhodnej osoby [redacted] za správanie sťažovateľa neprijal, podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku záruku doveryhodnej osoby [redacted] za správanie sťažovateľa neprijal, podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku záruku doveryhodnej osoby [redacted] za správanie sťažovateľa neprijal, podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku záruku doveryhodnej osoby [redacted] za správanie sťažovateľa neprijal, podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku návrh sťažovateľa na nahradenie vazby jeho písomným sľubom neprijal, podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vazbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil, podľa § 81 Trestného poriadku návrh sťažovateľa na nahradenie jeho vazby poskytnutím peňažnej záruky [redacted] neprijal, podľa § 81 Trestného poriadku návrh sťažovateľa na nahradenie jeho vazby poskytnutím peňažnej záruky [redacted] neprijal, podľa § 81 Trestného poriadku návrh sťažovateľa na nahradenie jeho vazby poskytnutím peňažnej záruky [redacted] neprijal a podľa § 81 Trestného poriadku návrh sťažovateľa na nahradenie jeho vazby poskytnutím peňažnej záruky [redacted] neprijal. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením z 5. decembra 2024 (doručeným obhajcovi sťažovateľa 17. decembra 2024, pozn.) rozhodol tak, že sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

III.

Argumentácia sťažovateľa

5. Argumentáciu sťažovateľa v aktuálnej ústavnej sťažnosti možno rozdeliť do niekoľkých rovín. Vo vzťahu k napadnutému postupu okresného súdu a krajského súdu sťažovateľ predovšetkým

namieta, že okresný súd a následne ani krajský súd o jeho aktuálnej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nerozhodovali urýchlene. Sťažovateľ taktiež namieta existenciu zbytočných prieťahov vo veci samej, resp. že okresný súd pri konaní o jeho trestnej veci nepostupuje s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. Celková dĺžka trvania rozhodovania o podanej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu predstavovala presne 75 dní (2 mesiace a 2 týždne).

6. Sťažovateľ namieta, že dovod tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nie je v jeho prípade daný. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ namieta, že odovodenie uznesenia je čisto formálne, všeobecné, vopred pripravené, opakujúce sa a prebraté z predchádzajúcich rozhodnutí, neobsahujúce nijakú konkrétnu argumentáciu týkajúcu sa skúmania trvania materiálnych podmienok väzby. Okresný súd podľa názoru sťažovateľa nedal jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a väzbou sťažovateľa, čo zakladá protiústavnosť uznesenia. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že sa okresný súd nevysporiadal s novelou Trestného zákona v nadvaznosti na zníženie trestných sadzieb za trestné činy kladené sťažovateľovi za vinu a z hľadiska princípu proporcionality tak neposúdil, či dosledky väzby nezasahujú do práv sťažovateľa prísnejšie, ako by zasahoval odsudzujúci rozsudok. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ predkladá tvrdenie o zaujatosti zákonného sudcu prejednávajúceho jeho meritornu trestnú vec pred okresným súdom a takisto namieta, že pri prejednávaní jeho väzby došlo opakovane k porušeniu dvojinštančnosti konania, keď mal nadriadený súd ako sťažnostný súd opakovane pri rozhodovaní o podanej sťažnosti nahrádzať odovodenie rozhodnutia o väzbe, ktoré v prvostupňovom rozhodnutí okresného súdu absentovalo, resp. nebolo dostatočné. Sťažovateľ namieta, že krajský súd so sťažovateľom nevedol dialog týkajúci sa jeho väzobnej argumentácie. Sťažovateľ namieta, že poškodený vo vzťahu ku skutku V predložil spaťvzatie súhlasu s trestným stíhaním sťažovateľa, s čím sa okresný súd a následne i krajský súd náležite nevysporiadali. Napokon sťažovateľ namieta, že okresný súd, ako i krajský súd mu neposkytli dostatočnú odpoveď na to, prečo jeho väzbu nemožno nahradiť väzobnými surogátmi.

IV.

Vyjadrenie okresného súdu, krajského súdu a replika sťažovateľa

IV.1. Vyjadrenie okresného súdu:

7. Okresný súd v úvode svojho vyjadrenia k obsahu ústavnej sťažnosti poskytol komplexný chronologický prehľad súdneho konania na okresnom súde a krajskom súde. Okresný súd uviedol, že ide o skutkovo rozsiahlu a zložitú vec. Okresný súd sa vyjadril aj k zmene právnej kvalifikácie, a teda že novela Trestného zákona v znení účinnom od 6. augusta 2024 napriek priaznivejšiemu právnomu posudzovaniu žalovaných skutkov sama osebe nemá vplyv na väzobné stíhanie sťažovateľa. K rozhodovaniu o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby z 3. októbra 2024 okresný súd uvádza, že jeho rozhodovanie o predmetnej žiadosti ovplyvnili viaceré na seba navzájom nadväzujúce skutočnosti. Dňa 9. októbra 2024 okresný súd rozhodoval o žiadosti sťažovateľa o zrušení zaistenia majetku. Zároveň sa 9. októbra 2024 uskutočnilo hlavné pojednávanie, ktorého termín aj rozsah dokazovania boli určené už na hlavnom pojednávaní 18. júla 2024, keď súd odročil pojednávanie na dni 2. august 2024, 4. september 2024, 18. september 2024 a 9. október 2024. Na hlavnom pojednávaní 9. októbra 2024 určil súd ďalšie termíny hlavného pojednávania na dni 5. november 2024, 15. november 2024 a 20. november 2024. Dňa 16. októbra

2024 bol spis predložený krajskému súdu na účely rozhodovania o predošlej sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 18. septembra 2024, ktorým súd žiadosť sťažovateľa zo 4. septembra 2024 o prepustenie z väzy zamietol. Krajský súd vrátil spis okresnému súdu 31. októbra 2024. Dňa 14. novembra 2024 uskutočnil okresný súd výsluch sťažovateľa týkajúci sa jeho žiadosti o prepustenie z väzy z 3. októbra 2024, pričom uznesenie s odôvodnením bolo stranám doručené v tento den priamo po výsluchu sťažovateľa. Okresný súd po vykonaní hlavného pojednávania 20. novembra 2024 predložil spis krajskému súdu 28. novembra 2024. Zároveň bola krajskému súdu predložená aj sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 9. októbra 2024 o zamietnutí žiadosti o zrušenie zaistenia majetku, ako i sťažnosť sťažovateľa na prieťahy v konaní. Krajský súd rozhodol 5. decembra 2024 o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 14. novembra 2024, ktorým súd zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzy.

8. Okresný súd považoval za dôležité poukázať aj na tú skutočnosť, že rozsah dokazovania bol určený obžalobou. Osobitne okresný súd poukázal na zmarenie hlavného pojednávania konaného 26. apríla 2024, na ktoré súd predvolal svedkyňu – poškodenú [REDAKOVANÉ], ktorá sa na hlavné pojednávanie riadne dostavila, a bol to práve obhajca sťažovateľa, ktorý zmaril toto pojednávanie, a práve kvôli nemu muselo byť hlavné pojednávanie odročené.

9. Okresný súd nariadval termíny hlavných pojednávaní priebežne, čo je zrejmé aj z chronologického prehľadu, ktorý v rámci svojho vyjadrenia poskytol. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa týkajúce sa spôsobu vykonávania výsluchov svedkov a prípustnosti ním kladených otázok, okresný súd uvádza, že ide o námietky procesného charakteru, tak ako to predpokladá § 32 ods. 6 Trestného poriadku, a súd vždy podľa § 263 ods. 6 Trestného poriadku rozhodol o námietke prípustnosti položenej vypočúvajúcim, ak ju niektorá zo strán namietala.

10. K námietke sťažovateľa o nezohľadnení novelizácie Trestného zákona vo vzťahu k trestu, a teda povinnosti vysporiadať sa s tým v konaní o väzbe, okresný súd uviedol, že ani prípadná výška trestu uložená súdom nemôže mať vplyv na vzobné stíhanie sťažovateľa.

11. Okresný súd považuje argumenty sťažovateľa za tendenčné aj s poukazom na to, že sťažovateľ prostredníctvom obhajcu zakladá do spisu rozsiahle podania, námietky zaujatosti týkajúce sa procesného postupu, sťažnosti pre nečinnosť, a to aj napriek vybaveniu namietaného úkonu, čo hraničí so šikanóznym správaním zo strany obhajcu sťažovateľa, vrátane značného počtu žiadostí o prepustenie z väzy hneď po tom, čo o jeho predchádzajúcej žiadosti je rozhodnuté sťažnostným súdom. Sťažovateľ uvedenými podaniami neprimerane zahľucuje súd, a tým sám prispieva k predlžovaniu samotného konania. Okresný súd vykonával a vykonáva jednotlivé procesné úkony v súlade s procesnými predpismi a v primeraných lehotách s cieľom dosiahnuť právoplatné skončenie veci v čo najkratšom čase. Relatívne dlhšia doba rozhodnutia o žiadosti o prepustenie z väzy z 3. októbra 2024 bola spôsobená už popísanými objektívnymi skutočnosťami, čo však nemožno pripísať na vrub konajúcemu súdu. Okresný súd považuje ústavnú sťažnosť za nedôvodnú a navrhuje, aby ju ústavný súd zamietol, resp. nevydal požadovaný nález.

IV.2. Vyjadrenie krajského súdu:

12. Krajský súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti sťažovateľa uvádza, že vo vzťahu k dňke rozhodovania okresného súdu sa vyjadril v bodoch 38 až 42 svojho uznesenia. Podľa názoru

krajského súdu nemožno považovať dĺžku rozhodovania okresného súdu za neprimerane dlhú, ktorá by vyplývala zo svojvoľného postupu alebo z nečinnosti okresného súdu, ktorý by zanedbával plnenie svojich zákonných povinností postupovať vo vzobnej veci prednostne a urýchlene v zmysle § 2 ods. 6 Trestného poriadku. K tomuto záveru dospel krajský súd vyhodnotením postupu okresného súdu v čase od podania žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzy 3. oktbra 2024 až do času, keď mu bola vec predložená na sťažnostné konanie, t. j. 28. novembra 2024. Analýzou jednotlivých časových súvislostí úkonov okresného súdu vykonaných v tomto období dospel krajský súd k záveru, že okresný súd zvážil racionálny kompromis pri riešení viacerých zbíhajúcich sa povinností. Posudzovanie dĺžky primeranosti konania o rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzy je potrebné vyhodnocovať vždy v závislosti od konkrétnych okolností prípadu. Pri zohľadnení všetkých okolností prípadu teda krajský súd nevyhodnotil postup okresného súdu tak, že by sa dopustil zavinennej nečinnosti a nesprávnym postupom by spôsobil preťahy v rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzy na slobodu .

13. K samotnej dĺžke konania, ktoré prebehlo na krajskom súde ako súde sťažnostnom , krajský súd uvádza, že postupoval prednostne a urýchlene. Poukázal na to, že aj vzhľadom na rozsiahlosť spisového materiálu rozhodol do 7 kalendárnych dní odo da, keď mu bol spis okresným súdom predložený. Písomné vyhotovenie uznesenia realizoval krajský súd v priebehu dlších 7 kalendárnych dní. Konanie na krajskom súde trvalo od predloženia sťažnosti do doručenia uznesenia stranám celkovo 19 kalendárnych dní, z ktorých 14 dní pripadalo na štúdium spisu, rozhodnutie a písomné vyhotovenie uznesenia.

14. Námietku sťažovateľa o tom, že sa súdy nevysporiadali s jeho argumentáciou obsiahnutou v žiadosti o prepustenie z väzy , považuje krajský súd za nedôdnu, preto že sa s predmetnou argumentáciou vysporiadal v bodoch 22 až 27 odôodnen ia svojho uznesenia.

15. S námietkou sťažovateľa, že pri rozhodovaní o jeho väbe nebola dostatočným spôsobom zohľadnená novela Trestného zákona účinná od 6. augusta 2024, sa krajský súd nestotožuje a uvádza, že aj s touto otázkou sa vysporiadal v bodoch 45 a 46 svojho uznesenia. Krajský súd je toho názoru, že skutočnosť, že sťažovateľom nie je akceptovaný názor súdu na dopad novely Trestného zákona na jeho vzobné stíhanie, nespôobuje ústavnú neudržateľnosť tohto uznesenia.

16. Krajský súd uvádza, že námietkou sťažovateľa týkajúcou sa neefektívneho postupu sudcu okresného súdu pri vykonaní hlavného pojednávania sa zaoberal v bode 50 svojho uznesenia.

17. K námietkam sťažovateľa týkajúcim sa existencie konkrétnych skutočností odôodnjúcich držanie sťažovateľa vo väbe krajský súd poukázal na body 28 a 29 uznesenia, v rámci ktorých sa uvedenými skutočnosťami zaoberal. Rovnako krajský súd poukázal na body 22 až 29 tohto uznesenia, v rámci ktorých sa vyjadril k naplneniu oboch materiálnych podmienok väzy sťažovateľa a na tejto svojej argumentácii zotráva aj vo vzťahu k ústavnej sťažnosti.

18. K námietke sťažovateľa o tom, že sa súdy nedostatočne vysporiadali so všetkými zárukami, ktoré boli sťažovateľom poskytnuté na nahradenie väzy, poukazuje krajský súd na body 30 až 36 svojho uznesenia, v ktorých sú obsiahnuté úvahy súdu a závery relevantné pre jeho rozhodnutie o nenahradení väzy sťažovateľa vazobnými surogátmi.

19. Krajský súd v závere svojho vyjadrenia poukázal na to, že sťažovateľom namietaná nezákonnosť konajúceho sudcu je opakovanou námietkou, ktorá je založená na tých istých

dôvodoch, o ktorých už bolo rozhodované predchádzajúcimi rozhodnutiami okresného súdu aj krajského súdu. Dôvody uvádzané sťažovateľom boli opakované a vyhodnocované tak, že nemajú žiadny dopad na zákonnosť konajúceho sudcu okresného súdu, pričom k tejto otázke sa vyjadril aj krajský súd v bode 55 svojho uznesenia.

IV.3. Replika sťažovateľa:

20. Sťažovateľ vo vzťahu k vyjadreniu okresného súdu poukazuje na tú skutočnosť, že okresný súd sa vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti po prvýkrát zaoberal argumentáciou sťažovateľa vo vzťahu k jeho vzobnému stíhaniu a takýto postup nemôže napraviť protiústavnosť jeho uznesenia. Sťažovateľ poukázal na neprimeranú dĺžku súdneho konania, ktorú nemožno ospravedlniť rozsahom dokazovania určeným obžalobou. Sťažovateľ uvádza, že okresný súd postupuje nesústredene, neefektívne, pomaly a nevykonáva kroky smerujúce k rozhodnutiu v merite veci s poukazom na to, že ide o vzobné stíhanie sťažovateľa, a teda konanie vyžadujúce si osobitnú rýchlosť a starostlivosť. Sťažovateľ opätovne poukázal na celkovú dĺžku trvania rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzy, ktoré trvalo 75 dní.

21. Sťažovateľ tiež poukázal na to, že okresný súd, ako aj krajský súd sa v rámci svojich vyjadrení k ústavnej sťažnosti nevysporiadali s námietkou sťažovateľa o absencii súhlasu poškodeného s trestným stíhaním, ktorý Trestný poriadok vyžaduje. Sťažovateľ rovnako poukazuje na zánik trestnosti skutku v bode IV obžaloby v dôsledku novely Trestného zákona, čím sa podľa jeho názoru súdy náležite nezaoberali. Tým, že súdy opakovane týmto skutkom odvodujú materiálne podmienky väzy sťažovateľa, postupujú nezákonne, a preto sú napádané uznesenia ústavne neakceptovateľné.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

22. Podstata podanej ústavnej sťažnosti smeruje k námietke sťažovateľa o tom, že okresný súd a následne aj krajský súd o jeho žiadosti o prepustenie z väzy na slobodu z 3. októbra 2024 nerozhodovali urýchlene. Sťažovateľ namieta absenciu dôvodu v väzy podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, absenciu splnenia materiálnych podmienok väzy, zaujatosť zákonného sudcu okresného súdu, porušenie dvojinštačnosti konania o väze, nezohľadnenie novely Trestného zákona v nadväznosti na zníženie trestných sadzieb za trestné činy kladené sťažovateľovi za vinu, absenciu súhlasu poškodeného v súvislosti so skutkom V obžaloby a to, že všeobecné súdy mu neposkytli dostatočnú odpoveď na to, prečo jeho väzu nemožno nahradiť väzobnými surogátmi. Vo vzťahu k napadnutým uzneseniam okresného súdu a krajského súdu sťažovateľ namieta nedostatočnosť odovodení a arbitrárnosť týchto uznesení.

23. Ústavný súd v rámci všeobecných východísk dodáva, že odvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania nemožno posudzovať izolovane (m. m. napr. III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 67/2023, III. ÚS 435/2023, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania tvoria z hľadiska predmetu jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. napr. III. ÚS 489/2021, III. ÚS 543/2022, III. ÚS 708/2022, III. ÚS 37/2023, III. ÚS 67/2023, III. ÚS 435/2023, IV. ÚS 350/09). Vzhľadom na uvedené argumentačné línie

a obsahovú spúšť (spojitosť) uznesenia okresného súdu a krajského súdu pristúpil ústavný súd k ich zhodnoteniu v celistvosti.

24. V súvislosti s uplatnenou námietkou porušenia požiadavky urýchleného prejednávania vazobných vecí ústavný súd vo všeobecnosti poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštantne pripomína, že súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky na kvalitu preskúmania, ale tiež aj na rýchlosť tohto prieskumu. Už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchlenosti rozhodovania o vazbe z hľadiska čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a tiež z hľadiska čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o vazbe v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (III. ÚS 255/03, III. ÚS 636/2017, II. ÚS 127/2020, II. ÚS 11/2022).

25. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh, ale aj na základe informácií poskytnutých okresným súdom zhrnul ústavný súd tieto podstatné informácie:

- sťažovateľ podal 3. októbra 2024 žiadosť o prepustenie z väzy, doplnil ju 9. októbra 2024 a následne ju doplnil aj 5. novembra 2024;
- okresný súd vykonal 9. októbra 2024 hlavné pojednávanie, ktoré odročil na dni 5. november 2024, 14. november 2024 a 20. november 2024;
- okresný súd predložil 16. októbra 2024 spis krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu z 18. septembra 2024 (uznesením z 18. septembra 2024 okresný súd zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzy zo 4. septembra 2024, pozn.) a na rozhodnutie o sťažnosti pre nečinnosť z 13. augusta 2024;
- krajský súd vrátil spis okresnému súdu 31. októbra 2024;
- okresný súd vykonal vazobný výsluch sťažovateľa 14. novembra 2024 a súčasne vydal prvostupňové vazobné rozhodnutie, ktoré bolo sťažovateľovi doručené hneď po jeho výsluchu;
- sťažnosť, ktorú sťažovateľ uplatnil proti prvostupňovému vazobnému rozhodnutiu okresného súdu zo 14. novembra 2024, písomne odovodnil podaním doručeným okresnému súdu 19. novembra 2024;
- krajský súd o uplatnenej sťažnosti rozhodol druhostupňovým vazobným rozhodnutím 5. decembra 2024, pričom toto bolo sťažovateľovi doručené 17. decembra 2024.

26. Z už uvedených informácií vyplýva, že posledné doplnenie žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzy adresovanej okresnému súdu bolo predložené 5. novembra 2024 a tento den predstavuje relevantný moment, od ktorého bol okresný súd po doplnení podanej žiadosti o nej spôsobilý rozhodnúť. Okresný súd prijal 14. novembra 2024 prvostupňové vazobné rozhodnutie, ktoré bolo sťažovateľovi toho istého dňa doručené. Istá celková doba konania o žiadosti sťažovateľa pred okresným súdom tak v súhrne predstavuje deväť dní.

27. Písomné odovodenie sťažnosti uplatnenej proti prvostupňovému vazobnému rozhodnutiu okresného súdu spolu so spisovým materiálom bolo krajskému súdu predložené 28. novembra 2024 a tento den predstavuje relevantný moment, od ktorého bol krajský súd spôsobilý o nej

aj rozhodnúť. Krajský súd prijal 5. decembra 2024 druhostupnové vazobné rozhodnutie, ktoré sťažovateľovi doručil 17. decembra 2024. Z uvedeného vyplýva, že čistá celková doba konania krajského súdu o sťažnosti sťažovateľa predstavovala celkovo deväť dní.

28. V zmysle citovanej judikatúry je doba nepresahujúca na jednom stupni konania lehotu jedného kalendárneho mesiaca z hľadiska záruk poskytovaných čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru štandardne akceptovateľná. Ako z informácií uvedených v predchádzajúcich bodoch odvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, v posudzovanom prípade skutočná dĺžka konania pred okresným súdom a ani pred krajským súdom neprekročila odporúčanú lehotu, keďže konanie pred okresným súdom trvalo celkovo deväť dní a pred krajským súdom celkovo deväť dní. Celkovú dobu prvostupnového rozhodovania aj druhostupnového rozhodovania okresného súdu a krajského súdu tak ústavný súd hodnotí ako primeranú, neporušujúcu požiadavku urýchleného prejednávania vazobných vecí. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa javí námietka sťažovateľa o porušení požiadavky urýchlenosti rozhodovania o jeho vazobnej veci v rámci prvostupnového konania vedeného pred okresným súdom a druhostupnového konania vedeného pred krajským súdom ako zjavne neopodstatnená.

29. Pokiaľ ide o sťažovateľom napádané nedostatočné odvodnenie napádaných uznesení, ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre konštantne judikuje, že vazobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí splňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania, ktoré sú obsiahnuté v špeciálnych ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa vazby. Jednou z nich je aj právo na náležité odvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

30. Pri posúdení vazobnej trestnej veci sťažovateľa sa preto ústavný súd zameril na zodpovedanie otázky, či sa súdy s okolnosťami, na ktoré poukazoval sťažovateľ v rámci svojej žiadosti o prepustenie z väzy a následne sťažnosti a zároveň ich prezentoval aj v ústavnej sťažnosti, vysporiadali adekvátne a preskúmateľne, či je odvodnenie ich rozhodnutí ústavnoprávne akceptovateľné a či konajúcimi súdmi zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu (inými slovami, či je väzba v prípade sťažovateľa zdovodnená ústavne udržateľným spôsobom). Z uvedených dôvodov sa ústavný súd oboznámil s odvodnením druhostupnového vazobného rozhodnutia krajského súdu, ako aj prvostupnového vazobného rozhodnutia okresného súdu (ktorého závery ako vecne správne krajský súd prevzal).

31. Okresný súd v prvostupnovom vazobnom rozhodnutí konštatoval, že nezistil žiadne nové a také skutočnosti, ktoré by odvodňovali zmenu alebo zánik dôvodov tzv. preventívnej väzy v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u sťažovateľa. Od predchádzajúceho vazobného rozhodnutia okresného súdu sp. zn. 105T/50/2023 z 18. septembra 2024 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 6Tos/169/2024 z 22. októbra 2024 nenastala žiadna zmena v konkrétnych skutočnostiach odvodňujúcich obavu z pokračovania v trestnej činnosti. K splneniu základného materiálneho predpokladu na ďalšie trvanie sťažovateľovej väzy (k dovodnosti podozrenia zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti sťažovateľom) hodnotil okresný súd dosiaľ zabezpečené dokazy ako postačujúce na podporu tohto podozrenia. V tomto smere poukázal aj na to, že dôvodnosť podozrenia zo spáchania žalovaných skutkov sťažovateľ a je podporená aj dokazmi

vykonanými na hlavnom pojednávaní 9. októbra 2024, 5. novembra 2024 a 14. novembra 2024. Okresný súd poukázal na znalecký posudok znalkyne PhDr. Zuzany Bielikovej a jej súčasný výsluch na hlavnom pojednávaní, v rámci ktorého bol znalecký posudok znalkyne doplnený aj o skutkové tvrdenia týkajúce sa svedka a poškodeného [REDAKOVANÉ], u ktorého znalkyňa potvrdila, že je plachý, ustráchaný, bojí sa nových ľudí a je ľahko manipulovateľný. Dôvodnosť vzobného stíhania sťažovateľa nevyvrátila ani výpovedsvedkyňa Lýd [REDAKOVANÉ] na hlavnom pojednávaní 14. novembra 2024, ktorá potvrdila prítomnosť poškodeného v bazári u sťažovateľa. Podľa okresného súdu vzhľadom na osobnosť sťažovateľa a povahu vyšetrovanej trestnej činnosti nebolo možné účel vazby dosiahnuť miernejšími alternatívnymi opatreniami.

32. Krajský súd v napádanom uznesení uviedol, že závery, ku ktorým dospel okresný súd vo svojom uznesení, považuje za vecne správne. Okresný súd pri svojom rozhodovaní o aktuálnej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z vazby z 3. októbra 2024 a odôvodnení svojho uznesenia akcentoval jeho povinnosť v každom jednom štádiu konania dôsledne skúmať opodstatnenosť dlšieho trvania vazby a v tejto súvislosti i existenciu jednotlivých konkrétnych skutočností. Úvaha okresného súdu o možnosti odkázať na svoje skoršie rozhodnutie o vazbe, ktoré bol o rovnako výsledkom konania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z vazby, je principiálne správna. Krajský súd poukázal aj na časový aspekt rozhodovania okresného súdu a krajského súdu o žiadostiach sťažovateľa o prepustenie z vazby. V danom prípade rozhodoval okresný súd 14. novembra 2024, t. j. 23 dní po vydaní rozhodnutia krajského súdu o vazbe z 22. októbra 2024 a zároveň 57 dní od vydania rozhodnutia okresného súdu o vazbe z 18. septembra 2024. Krajský súd uviedol, že plynutie času nebolo jediným kritériom pri preskúmaní správnosti výrokov napádaného uznesenia okresného súdu, avšak kritérium uplynutia krátkeho času od predchádzajúceho rozhodnutia o vazbe sa prejavilo v odôvodnení napadnutého uznesenia okresného súdu v tom, že sa okresný súd nevenoval vysvetľovaniu dôvodov, pre ktoré sú aj nateraz dané všetky zákonné podmienky na trvanie vazby sťažovateľa. Krajský súd dospel rovnako ako okresný súd k záveru, že je dané dôvodné podozrenie, že sa sťažovateľ dopustil spáchania skutkov, pre ktoré je trestne stíhaný a ktoré sú v súčasnom štádiu trestného konania relevantné pre rozhodovanie o vazbe. Krajský súd poukázal na rozhodnutie ústavného súdu č. k. II. ÚS 534/2024-36 zo 7. novembra 2024, v ktorom sa ústavný súd stotožnil so spôsobom, akým súdy hodnotili dôkazy, ktoré zakladajú existenciu dôvodného podozrenia, že sa sťažovateľ dopustil spáchania skutkov, pre ktoré je trestne stíhaný. Krajský súd poukázal na to, že aj konkrétne skutočnosti, ktorými súdy odôvodňovali vzatie a držanie sťažovateľa vo vazbe, sa uplynutím času od ostatného rozhodovania o vazbe a vykonaním dokazovania na hlavných pojednávaniach nijakým spôsobom nezmenili. Tie boli definované od začiatku rovnakým spôsobom, opakovane uvádzané v odôvodneniach uznesení o vazbe sťažovateľa. Správnosť a ústavnú akceptovateľnosť dôvodov vazby u sťažovateľa aproboval ústavný súd už uvedeným rozhodnutím. Pokiaľ ústavný súd považoval za správne a ústavne akceptovateľné odôvodnenie vazby v skoršom rozhodnutí krajského súdu, ktoré bolo v napádanom uznesení krajského súdu zopakované, považuje to krajský súd za dostatočné na naplnenie materiálnej podmienky vazby sťažovateľa. Na naplnenie právnej istoty sťažovateľa týkajúcej sa vedomosti, na základe akých skutočností u neho pretrváva dôvod vazby, nie je potrebné opakovať argumentáciu, ktorá mu bola viackrát poskytnutá v uzneseniach súdov rozhodujúcich o jeho vazbe, opakovan e konštatovaná aj rozhodnutiami ústavného súdu, ktorý rozhodoval

o ústavných sťažnostiach sťažovateľa, a ktorá sa od ostatného rozhodnutia o vzbe sťažovateľa (uznesenia krajského súdu z 22. oktbra 2024 , pozn.) nezmenila.

33. K otázke alternácie vazby sťažovateľa miernejšími opatreniami sa krajský súd vyjadril v bodoch 30 až 36 napádaného uznesenia. Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľ dostal odpovedna všetky ním navrhované inštitúty nahradenia vzby so záverom, že alternácia vzby u sťažovateľa nie je možná, pretože nedokáže rovnocenným spôsobom zabezpečiť splnenie funkcie, ktorú má v súčasnosti vzba sťažovateľa. Krajský súd poukázal aj na to, že sa k možnostiam nahradenia vzby u sťažovateľa v predchádzajúcich rozhodnutiach už opakovane vyjadril.

34. V súvislosti s otázkou možných prietahov v konaní pred okresným súdom krajský súd argumentoval, že po podaní žiadosti o prepustenie z vzby sťažovateľom 3. oktbra 2024 vykonal okresný súd pojednávanie nariadené na 9. oktber 2024, ktoré bolo následne odročené na termíny 5. november 2024, 14. november 2024 a 20. november 2024. Následne okresný súd rozhodol 9. oktbra 2024 o žiadosti sťažovateľa o zrušenie zaistenia majetku podanej 21. augusta 2024. Dna 16. oktbra 2024 predložil okresný súd spis krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 18. septembra 2024 a na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa pre nečinnosť z 13. augusta 2024. Následne bol spis krajským súdom vrátený 31. oktbra 2024 okresnému súdu, ktorý vykonal hlavné pojednávania 5. novembra 2024 a 14. novembra 2024, keď rozhodol po vykonanom výsluchu sťažovateľa o jeho žiadosti o prepustenie z vzby z 3. oktbra 2024. Po vykonaní hlavného pojednávania 20. novembra 2024 bol spis 28. novembra 2024 predložený krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 14. novembra 2024.

35. Krajský súd vyhodnotil vzhľadom na už uvedené skutočnosti postup okresného súdu za efektívny. Okrem rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z vzby z 3. oktbra 2024 okresný súd nebol nečinný, ale rozhodoval a ďalej vo veci konal v období od podania tejto žiadosti do rozhodnutia o nej. Do predloženia veci krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti proti tomu uzneseniu, rozhodol aj o predchádzajúcej žiadosti sťažovateľa na zrušenie zaistenia jeho majetku, zrealizoval sťažnostné konanie, ktoré sa týkalo predchádzajúcej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z vzby a vykonal niekoľko termínov hlavných pojednávaní. Okresný súd zvolil vhodný postup, keď zohľadnil jednak potrebu rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z vzby, no zároveň zohľadnil aj potrebu plynulého konania vo veci samej . Z týchto dôvodov nemožno považovať dĺžku rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z vzby na slobodu za neprimerane dlhú, ktorá by vyplývala zo svojvoľného postupu okresného súdu, ktorý by zanedbával plnenie svojich zákonných povinností postupovať vo vzobnej veci prednostne a urýchlene v zmysle § 2 ods. 6 Trestného poriadku.

36. Ústavný súd v prvom rade poukazuje ako na relevantnú skutočnosť na to, že preskúmanie udržateľnosti sťažovateľovej vazby prvostupnovým vazobným rozhodnutím okresného súdu v spojení s druhostupnovým vazobným rozhodnutím krajského súdu na základe aktuálnej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z vazby z 3. oktbra 2024 sa uskutočnilo s krátkym časovým odstupom od jej predchádzajúceho preskúmania rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 105T/50/2023 z 18. septembra 2024 v spojení s rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 6Tos/169/2024 z 22. oktbra 2024, kde toto predchádzajúce rozhodovanie bolo posúdené na základe sťažovateľom uplatnenej ústavnej sťažnosti uznesením ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 75/2025 z 12. februára 2025 (ďalej aj

„predchádzajúce uznesenie“), ktorým bola ústavná sťažnosť vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu odmietnutá, keďže ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označených práv sťažovateľa. V nadväznosti na to treba zároveň povedať, že je obsah aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa argumentačne takmer totožný s obsahom jeho predchádzajúcej ústavnej sťažnosti, ktorá bola preskúmaná predchádzajúcim uznesením ústavného súdu.

37. Odpoveď krajského súdu na tvrdenie sťažovateľa, že okresný súd pri prejednávaní jeho meritornej trestnej veci nepostupuje urýchlene a s osobitnou starostlivosťou, ústavný súd nepovažuje za nedostatočnú, pričom je zároveň toho názoru, že prezentované informácie o frekvencii určených termínov hlavného pojednávania nesvedčia o nedostatkoch v plynulosti postupu okresného súdu. Tieto informácie treba navyše vyhodnocovať v kontexte konkrétnych okolností posudzovanej veci, a teda je potrebné (ako krajský súd správne uviedol) zohľadniť aj skutkovú zložitosť dotknutej meritornej trestnej veci sťažovateľa založenú početnosťou stíhaných skutkov.

38. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa týkajúcu sa zaujatosti zákonného sudcu konajúceho na okresnom súde, ktorý sa podľa vyjadrenia sťažovateľa nevysporiadal so žiadnou ním vznesenou námietkou zaujatosti, ústavný súd poukazuje na svoje skoršie rozhodnutia, ktorými odmietol ústavné sťažnosti sťažovateľa (sp. zn. IV. ÚS 634/2024 zo 17. decembra 2024; sp. zn. II. ÚS 75/2025 z 12. februára 2025), v ktorých opakovane uvádza, že pokiaľ je podradenie námietok zaujatosti pod procesný režim § 32 ods. 6 Trestného poriadku konajúcim súdom zdovodnené, nemožno takýto záver všeobecného súdu hodnotiť ako svojvoľu a neústavný postup. Krajský súd v odovodnení druhostupnového vazobného rozhodnutia zopakoval, že ide o obsahovo rovnakú námietku, akú vzniesol sťažovateľ pri svojich predchádzajúcich žiadostiach o prepustenie z väzy, pričom sa s touto argumentáciou už vysporiadal vo svojich skorších rozhodnutiach, na ktoré poukázal, preto odkazuje na tieto svoje úvahy. Ústavný súd, odkazujúc na prezentovaný záver predchádzajúcich uznesení ústavného súdu, tieto opakovane prednesené námietky sťažovateľa hodnotí ako neopodstatnené.

39. Aj k námietke sťažovateľa, ktorú prezentuje ako „porušenie tzv. dvojinstan nosti konania“, sa ústavný súd vyjadril vo svojich predchádzajúcich uzneseniach, kde uviedol, že takejto námietke nemožno priznať kladnú ústavnoprávnu relevanciu, pretože doplnenie, resp. čiastočné reparovanie záverov prvostupnového súdu, ktoré nemá vplyv na výrokovú časť rozhodnutia, je v konaní o uplatnenej sťažnosti ústavnoprávne akceptovateľné (napr. II. ÚS 429/2024). Odovodnenia rozhodnutí všeobecných súdov vydané v inštančnom postupe súdneho konania totiž nemožno posudzovať izolovane, pretože tvoria z hľadiska predmetu konania jeden celok. To zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (napr. III. ÚS 489/2021, IV. ÚS 350/09, IV. ÚS 256/2024). Ústavný súd tak na prezentovaný záver svojich predchádzajúcich uznesení odkazuje a popísanú námietku sťažovateľa hodnotí ako neopodstatnenú.

40. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa, v ktorej konajúcim súdom vyčíta, že pri rozhodovaní o jeho vazbe nezohľadnili modifikáciu trestu, ktorý mu v dôsledku novelizáciou Trestného zákona korigovaných trestných sadzieb aktuálne hrozí, krajský súd odkázal v druhostupnovom vazobnom rozhodnutí na svoje predchádzajúce rozhodnutia sp. zn. 5Tos/185/2024 zo 17. septembra 2024 a sp. zn. 6Tos/169/2024 z 22. októbra 2024, v rámci ktorých sa s uvedenou námietkou sťažovateľa

vysporiadal a vyhodnotil ju ako nedovodnú. V nadvaznosti na to ústavný súd poukazuje na svoje predchádzajúce uznesenia (sp. zn. IV. ÚS 634/2024 zo 17. decembra 2024; sp. zn. II. ÚS 75/2025 z 12. februára 2025), v ktorých predmetné argumenty krajského súdu vyhodnotil ako náležité, konštatujúc, že krajský súd uviedol konkrétne okolnosti, ktoré reflektoval pri vyhodnocovaní proporcionality vazby, a to i) ohrozenie verejného záujmu na ochrane osôb pred páchatelmi trestnej činnosti a ii) závažnosť sankcie, ktorej uloženie možno reálne očakávať v prípade, že sťažovateľ bude uznaný za vinného zo spáchania trestnej činnosti. Vzhľadom na uvedené skutočnosti túto sťažovateľom opakovane prednesenú námietku považuje za nedovodnú.

41. Obsahom ústavnej sťažnosti sťažovateľa je aj spochybnenie základného materiálneho predpokladu vazby, teda existencie dovodného podozrenia zo spáchania skutkov, ktoré sú predmetom podanej obžaloby. Na tomto mieste ústavný súd opätovne pripomína, že pri rozhodovaní o vazbe súdy nerozhodujú o vine, resp. nevine obvineného, ale posudzujú, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odovodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku vykazujúceho znaky trestného činu. Krajský súd v odovodnení druhostupnového vazobného rozhodnutia zdoraznil, že tento základný materiálny predpoklad sťažovateľovej vazby sa žiadnym spôsobom nezmenil, teda nezoslabil v prospech sťažovateľa. Okresný súd v prvostupnovom vazobnom rozhodnutí v tomto smere odkázal na príslušnú časť odovodnenia svojho skoršieho rozhodnutia sp. zn. 105T/50/2023 z 23. augusta 2024, ktoré obsahuje podrobnú prezentáciu dokaznej situácie, tak ako to skonštatoval aj ústavný súd vo svojich predchádzajúcich uzneseniach, keď uviedol, že okresný súd rozsiahlym spôsobom opísal obsah jednotlivých dokazov vrátane výpovedí obžalovaných (sťažovateľa a spoluobžalovaného), výpovedí poškodených, ďalších svedkov a listinných dokazov. V prvostupnovom vazobnom rozhodnutí okresný súd navyše odkázal aj na aktuálne dokazovanie, dovodnosť podozrenia zo spáchania žalovaných skutkov sťažovateľom je podporená aj dokazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní 9. októbra 2024, 5. novembra 2024 a 14. novembra 2024. Napokon v prípade námietky sťažovateľa týkajúcej sa spätia súhlasu poškodeného svedka – [REDAKOVANÉ], tvrdení o zmene jeho výpovede, ktorej obsah má podľa interpretácie sťažovateľa svedčiť v jeho prospech a má viesť k zastaveniu trestného stíhania pre skutok v bode V obžaloby, pozornosti ústavného súdu neušlo, že ide o opakovanú námietku, ktorá bola zodpovedaná, resp. vyhodnotená ako nedovodná už skoršími uzneseniami ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 534/2024 zo 7. novembra 2024 a sp. zn. IV. ÚS 634/2024 zo 17. decembra 2024. Ústavný súd poukazuje na to, že už vo svojom predchádzajúcom uznesení odkázal na vazobné rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 5Tos/104/2024 z 5. júna 2024, ktoré bolo preskúmané uznesením ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 534/2024 zo 7. novembra 2024, kde krajský súd prezentoval dokaznú situáciu týkajúcu sa označeného svedka poškodeného, pričom vykonané dokazovanie a jeho vývoj nenasvedčujú tvrdeniu sťažovateľa o zoslabení dovodnosti podozrenia zo spáchania stíhanej trestnej činnosti.

42. Vo vzťahu k zdovodneniu konkrétnych skutočností zakladajúcich u sťažovateľa obavu z pokračovania v trestnej činnosti poukázal krajský súd na to, že sa uplynutím času od ostatného rozhodnutia a vykonaním dokazovania na ostatných štyroch hlavných pojednávaniach nijakým spôsobom nezmenili, boli definované rovnakým spôsobom a opakovane uvádzané v odvodneniach uznesení o vazbe sťažovateľa. Krajský súd poukázal aj na to, že správnosť a ústavnú akceptovateľnosť dôvodov na držanie sťažovateľa vo vazbe, ktoré súdy uvádzali v predchádzajúcich uzneseniach, aproboval ústavný súd vo svojom uznesení č. k. II ÚS 534/2024-

36 zo 7. novembra 2024, a to v bodoch 31 až 33. Na naplnenie právnej istoty sťažovateľa týkajúcej sa vedomosti, na základe akých skutočností u neho pretrváva dôvod väzby, nie je potrebné opakovať argumentáciu, ktorá mu bola viackrát poskytnutá v uzneseniach súdov rozhodujúcich o jeho väzbe, opakovan e konštatovaná aj rozhodnutiami ústavného súdu, ktorý rozhodoval o ústavných sťažnostiach sťažovateľa, a ktorá sa od ostatného rozhodnutia o väzbe sťažovateľa (uznesenie krajského súdu z 22. oktbra 2024) nezmenila . Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že takto podrobná, logická a zároveň výpovedná argumentácia krajského súdu rozhodne nenasvedčuje tvrdeniu sťažovateľa, že má zdovodnenie jeho preventívnej väzby abstraktnú a nekonkrétnu podobu.

43. Ústavný súd napokon pristúpil aj k posúdeniu udržateľnosti odvodnenia druhostupnového vazobného rozhodnutia v časti týkajúcej sa otázky možnosti alternácie sťažovateľovej väzby miernejšími prostriedkami. Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľ dostal odpovedna všetky ním navrhované inštitúty nahradenia väzby so záverom, že alternácia väzby u sťažovateľa nie je možná, pretože nedokáže rovnocenným spôsobom zabezpečiť splnenie funkcie, ktorú má v súčasnosti väzba sťažovateľa. Krajský súd zároveň poukázal na to , že sa k možnostiam nahradenia väzby u sťažovateľa v predchádzajúcich rozhodnutiach opakovane vyjadril.

44. Vzhľadom na predchádzajúce závery sa vazobné rozhodovanie okresného súdu a krajského súdu nejaví ústavnému súdu ako svojvoľné. Ústavný súd je toho názoru, že v odvodneniach napadnutých uznesení poskytlí všeobecné súdy sťažovateľovi dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce zákonnosť postupu pri rozhodovaní o jeho väzbe. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijali v tejto veci všeobecné súdy, ktoré v konečnom dosledku vyhodnotili u sťažovateľa splnenie podmienok na trvanie tzv. preventívnej väzby, nemože viesť k záveru o zjavnej neodovodnenosti alebo arbitrárnosti označených rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu. O svojvoli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade okresným súdom a krajským súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa ich názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012).

45. Po preskúmaní sťažovateľovej veci ústavný súd uzatvára, že neidentifikoval porušenie práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, práva na osobnú slobodu podľa čl. 8 ods. 1, 2 a 5 listiny, práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru a čl. 9 ods. 1, 3 a 4 paktu. Medzi napadnutými uzneseniami všeobecných súdov na jednej strane a obsahom označených práv na druhej strane neexistuje taká súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd mohol vysloviť ich porušenie.

46. Z uvedených dôvodov ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2025

Ľuboš Szigeti
predseda senátu